

Στα πέτρινα χρόνια, στην αυγή του 90, αλλά και αρκετά χρόνια μετά, οι κατά καιρούς σχηματισμοί της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς (Μαχόμενη Αριστερά, ΜΕΡΑ, αλλά και άλλες παράλληλες προσπάθειες), συγκέντρωναν το ενδιαφέρον πέντε έως δέκα χιλιάδων ανθρώπων και την εκλογική στήριξη περίπου δέκα έως είκοσι χιλιάδων ψηφοφόρων.

Ποια ήταν η “αξία χρήσης” αυτών των μπουσουλμάτων στα αγκάθια εκείνης της δύσκολης περιόδου; Ένας περιορισμένος κύκλος αγωνιστών παρακολουθούσε μια απόπειρα επανατοποθέτησης του κομμουνιστικού προτάγματος, σε συνθήκες σύνθλιψής του από τα κινεζικά τανκς στην Τιεν Αμέν και ταφής του από τις πέτρες του καταρρέοντος Τείχους του Βερολίνου. Ήταν μια στάση αντίστροφη στο βασικό ρεύμα: την απόλυτη προσχώρηση της αριστεράς στην αστική στρατηγική σε Ελλάδα και Ευρώπη. Τόσο, **άμεσα πολιτικά**, με τις συγκυβερνήσεις ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ, όσο και **ιδεολογικά** με την κυριαρχία των ιδεολογημάτων του “σοσιαλισμού της αγοράς”, του ευρωπαϊσμού και της κήρυξης του “τέλους των αφηγήσεων” επαναστατικής χειραφέτησης.

Αυτή η πολιτική παρακολούθηση και αναιμική στήριξη, δεν περιείχε κάποιας μορφής προσμονή ή απαίτηση από την αντικαπιταλιστική αριστερά, σε σχέση με την τρέχουσα πολιτική πάλη, ούτε είχε κάποιο πολιτικό “δια ταύτα” για ευρύτερες μάζες εργαζομένων. Ήταν περισσότερο η στήριξη στο δικαίωμα ενός ρεύματος σκέψης να **“ανασαίνει με καλάμι”** και **“μετά βλέπουμε”**. Και ίσως να μας αρκούσε αυτή η ενθάρρυνση.

Σήμερα, δεν είμαστε σε αυτή την κατάσταση. Την ΑΝΤΑΡΣΥΑ την γνωρίζει η συντριπτική πλειοψηφία των ενεργών πολιτικά πολιτών σε όλη την Ελλάδα. Όχι μόνο χάρη και κυρίως στο θελκτικό της όνομα: εκατοντάδες χιλιάδες αριστερών και κομμουνιστών, που κατά βάση ακολουθούν και έχουν ως αναφορά το ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΚΕ, γνωρίζουν, ενδιαφέρονται, κρίνουν, έχουν γνώμη και απαίτηση για ότι διακηρύσσει, κάνει ή δεν κάνει η αντικαπιταλιστική αριστερά.

Στο σύντομο χρόνο ζωής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ένας μεταβλητός αριθμός από αυτή τη στεφάνη, την στηρίζει και εκλογικά, δίνοντάς της κατά περίπτωση 20, 75, 30, 130 ή 45 χιλιάδες ψήφων σε γενικές εκλογικές κάλπες και σημαντικότερη υποστήριξη σε εκλογές συνδικάτων, φοιτητικών συλλόγων ή αλλού.

Οι ίδιοι οι κομματικοί σχηματισμοί της κοινοβουλευτικής διαχειριστικής και ρεφορμιστικής αριστεράς, δεν μπορούν να αγνοήσουν την ευρεία αναζήτηση για ένα **τρίτο πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς**. Ο **ΣΥΡΙΖΑ**, πότε πολιορκεί με “επιθέσεις φιλίας”, πότε εξορκίζει τα “αριστερά γκρουπούσκουλα”. Το **ΚΚΕ** σε μόνιμη πλέον βάση φροντίζει να στήνει υγειονομικές ζώνες γύρω από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με μια ακατάσχετη συκοφάντηση, αχρείαστη για ένα ρεύμα υποτίθεται μικρής εμβέλειας.

Όποια κριτική τοποθέτηση και αν έχει κανείς απέναντι στο μετωπικό εγχείρημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αναγνωρίζει αυτή την ποιοτικά νέα κατάσταση, που δείχνει τις μεγάλες δυνατότητες, μαζί με την αστάθεια και την έλλειψη συνεκτικότητας σε αυτό το πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα. Για να φτάσουμε εδώ, ας μην το ξεχνούμε, έπαιξαν τεράστιο ρόλο εκείνα μπουσουλήματα των “πέτρινων χρόνων”, έμπλεα

συχνά με το συναίσθημα της πολιτικής μοναξιάς και της περιθωριοποίησης.

Έχει όμως τον ίδιο χαρακτήρα το “κοίταγμα” προς την ANΤΑΡΣΥΑ σήμερα, σε σχέση με αντίστοιχες απόπειρες του παρελθόντος; Υπάρχουν κοινά στοιχεία, εντοπίζονται όμως και πολύ μεγάλες διαφορές.

Οπωσδήποτε η διακήρυξη μιας κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης σήμερα, η αναζήτηση ενός σύγχρονου επαναστατικού κομμουνιστικού προγράμματος, έχει μια διαφορετική νομιμοποίηση, σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης και τέλους των βεβαιότητων για την αιωνιότητα του καπιταλισμού.

Το κυριότερο ωστόσο ενδιαφέρον, είναι **άμεσα πολιτικό**: Η αντικαπιταλιστική πολιτική, αναγνωρίζεται πλέον, όχι ως μια εξωτική ιδεολογική αναφορά ταυτότητας, αλλά ως ένα εν δυνάμει στοιχείο, ένας πιθανός άξονας, μιας πολιτικής διεξόδου από το περιβάλλον της κοινωνικής καταστροφής που επέβαλλε η αστική τάξη στην Ελλάδα, μαζί με την τρόικα και την ΕΕ, ειδικά μέσω των μνημονίων.

Η ίδια **αλλαγή ματιάς** των εργαζομένων αφορά φυσικά και το ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ. Το ερώτημα “και τι εσείς μπορείτε να πείτε και να κάνετε τώρα, που ξεθεμελιώνονται τα πάντα;”, διαμόρφωσε νέους συσχετισμούς και όρισε νέους ρόλους σε αυτούς τους σχηματισμούς.

Αυτή η “χρήση” των κομμάτων και πολιτικών ρευμάτων από μεριάς του ευρύτερου εργατικού λαϊκού παράγοντα και ειδικότερα μιας πολιτικής και κινηματικής πρωτοπορίας του, θέτει επί τάπητος την ανάγκη μιας νέας **φυσιογνωμίας**, μιας νέας οργανωτικής **συγκρότησης** και ενός άλλου τύπου **πολιτικής και ιδεολογικής παρέμβασης** της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς.

“Ποια είναι η διεξοδος που προτείνεται λοιπόν, εδώ και τώρα;” Είναι το πιεστικό πολιτικό ερώτημα που κλονίζει νυσταλέους πολιτικούς προγραμματισμούς και γραφειοκρατικές ιεραρχήσεις.

Πρέπει να υποδεχτούμε αυτή την αναστάτωση, μαζί με όλους τους κινδύνους και τις ανατροπές που εγκυμονεί. Στο κάτω κάτω διεκδικούμε μια επαναστατική στάση στα πράγματα και όχι την ακινησία. Στην πραγματικότητα, έχουμε μπει απροειδοποίητα και όχι συνειδητά, βίαια και απότομα σε ένα διάλογο και αναζήτηση με τριπλό ερώτημα ή -πιο σωστά- με τρεις αγνώστους παραμέτρους που ορίζουν το ερώτημα της “διεξόδου” και της “απάντησης”: **Τι** ανατρέπουμε; **Πως** το πετυχαίνουμε αυτό; **Με Τι** το αντικαθιστούμε, σε Ποιο Δρόμο βαδίζουμε στη συνέχεια;

Με κίνδυνο απλοποίησης μπορούμε να πούμε ότι η “αξία χρήσης” της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα “πέτρινα χρόνια” έως και την έλευσης του κύματος της καπιταλιστικής κρίσης, περιοριζόταν στο δίπολο: Από τη μια, **αγωνιστική, έντιμη, κινηματική στάση**. Από την άλλη, ιδεολογική αναζήτηση **και ταυτοτική/πολιτισμική αναφορά σε ένα επαναθεμελιωμένο κομμουνισμό** ή σε κάτι πέρα από τον καπιταλισμό.

Μη βιαστεί κανείς να απαξιώσει αυτές τις πλευρές. Στο κάτω κάτω, κάτι λέει το γεγονός, ότι ακριβώς αυτές ήταν οι λέμβοι σωτηρίας και επιβίωσης σε συνθήκες καθολικού ναυαγίου και ενσωμάτωσης της διαχειριστικής αριστεράς σε Ανατολή και Δύση.

Σήμερα ωστόσο, αυτή η φυσιογνωμία πρέπει να βαθύνει και να κυριαρχηθεί από τις ανάγκες της περιόδου, αλλά και της νέας εποχής του καπιταλισμού. Απαιτείται μια **νέα στρατηγική φυσιογνωμία**. Που θα “αποδεικνύεται”, θα δοκιμάζεται, θα διεκδικείται, θα αναπλάθεται μέσα στην **πολιτική παρέμβαση** για την ανακοπή και ανατροπή της καπιταλιστικής επίθεσης και την αντεπίθεση του κόσμου της εργασίας.

Έχει πλέον σημασία **τι λέμε** για το κάθε τι. Από τον τρόπο καθολικής αντιμετώπισης της ανεργίας με γιγαντιαίο πρόγραμμα δημόσιων επενδύσεων και τον τρόπο εργατικού ελέγχου και αυτοδιεύθυνσης μιας επιχείρησης, έως την τουριστική βιομηχανία και τη νέα τεχνολογία στις επικοινωνίες. Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, οφείλει να ανοίξει και να πλουτίσει “προς τα κάτω”, να συνδεθεί με κάθε

πτυχή της κοινωνικής ζωής, υπηρετώντας τα βασικά κριτήρια του.

Ο κόσμος προσέχει περισσότερο από πριν, **τι κάνουμε και τι δεν κάνουμε**. “Να δω τι κάνεις, να καταλάβω τι πράγματι πιστεύεις”... Κάποια στιγμή ευρωβουλευτής της ΝΔ έλεγε σε μια εκπομπή: “Αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ακολουθούσε τις μισές μεθόδους “εξωθεσμικής” παρέμβασης της Χρυσής Αυγής, όπως για παράδειγμα με το να μην αφήνει σε ησυχία μία επιχείρηση που κάνει απόλυση, τότε πιθανά να είχε και αυτή μια μεγάλη εκτόξευση”. Ας το κρατήσουμε κάπου και αυτό.

Δεν ξεκινάμε όμως με ένα μηδενισμένο για χάρη μας πολιτικό χρόνο. Αντίθετα, έχουμε τις **δεσμεύσεις κληροδοτημένων ορίων που πρέπει να σπάσουμε**, “αληθειών” και συσχετισμών εμπεδωμένων ως αιώνιων στη λαϊκή συνείδηση. Όποιος αφαιρείται από αυτό και φαντασιώνεται την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία και την εκλογική της διαδικασία ως μια ισότιμη αντιπαράθεση προγραμμάτων και απόψεων, κάνει μεγάλο λάθος.

Τα παραπάνω, συγκροτούν το υλικό μιας σκληρότατης μάχης μακράς πνοής και όχι μιας εκλογικής καμπάνιας. Εκεί μαζεύεις και μετράς. Δεν δημιουργείς... Πρόκειται για μάχη σε όλα τα επίπεδα: Στο πεδίο του κινήματος και της ταξικής πάλης, Στις πολιτικές παρεμβάσεις, στην ιδεολογική πολιτική συγκρότηση. Και, φυσικά, στην διαμόρφωση ισχυρών υποκειμένων και ειδικά αυτού της κομμουνιστικής πρωτοπορίας.

Ακούγεται συχνά πυκνά: “Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε την εξυπνάδα και τη σοφία να βάλει θέμα εξουσίας. Έστω και με λάθος τρόπο και για αυτό επιβραβεύτηκε”. Υποτίθεται ότι με αυτή τη μαγική κίνηση πήρε αξία, ενώ ταυτόχρονα απαξιώθηκε το ΚΚΕ (και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ) που δήλωσαν αδιαφορία. Αν και αυτοί έθεταν θέμα κυβέρνησης ή/και εξουσίας θα αποκτούσαν “χρησιμότητα” για τον κόσμο που θέλει διέξοδο. “Τώρα, δεν έχουν άλλο δρόμο, παρά να στηρίξουν ή να ανεχτούν την κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ”, συμπληρώνεται ρητά ή υπαινικτικά.

Δεν στέκει αυτή η άποψη. Είναι προϊόν μεγάλης αφαίρεσης και σύγχυσης της σχέσης αιτίας-αιτιατού. Αποτελεί αντιστροφή της πραγματικότητας, ότι η **πρόταση για μια αλλαγή κυβέρνησης και κυβερνητικού κόμματος** είναι μια πρωτοποριακή ιδέα, μέσα σε μια διαχρονική παράδοση όπου η αριστερά απλά ήθελε και περιοριζόταν στο “κίνημα” και την “αντιπολίτευση”.

Το αντίθετο ισχύει: Δεν υπάρχει καμία ιστορική περίοδος που το ΚΚΕ να μην είχε στην πολιτική του κάποια **πρόταση για άλλη κυβέρνηση** ή/και εξουσία. Πότε την έλεγε “κυβέρνηση της πραγματικής αλλαγής”, άλλοτε “κυβέρνηση αντιμονοπωλιακών δυνάμεων”, σήμερα “λαϊκή εξουσία και διακυβέρνηση”. Κάποτε και “κυβέρνηση κάθαρσης”... Ο ΣΥΝ, διαχρονικά, όχι απλά πρόβαλε αλλά προέτασε την πρόταση της “αριστερής προοδευτικής κυβέρνησης”. Την προβάριζε μάλιστα με συνεργασίες με το ΠΑΣΟΚ στην πλειοψηφία των Δήμων. Μα και πλείστες εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις όλα τα χρόνια δεν ξεχνούσαν να κοτσάρουν στα λεγόμενά τους την πρόταση για μια “κυβέρνηση εργατών και αγροτών”. Η ίδια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μιλούσε και μιλάει, για “πλούτο, εξουσία και κυβέρνηση, στα χέρια των εργαζομένων”.

Πληθωρισμός “προτάσεων εξουσίας” λοιπόν, αν μιλήσουμε με τυπικά κριτήρια. Το **ποια** επιλέγεται από όλες αυτές τις προτάσεις και **πότε**, είναι ένα **αποτέλεσμα μιας ορισμένης αποτύπωσης των κοινωνικο-ταξικών μα και των πολιτικών ιδεολογικών συσχετισμών**.

Ο προβληματισμός θα ξεδιπλωθεί με ένα τρόπο που ίσως ξενίσει: Όταν ο Αλέξης Τσίπρας έλεγε ότι “για μας είναι καθαρό, η Ελλάδα ανήκει στη Δύση, την ΕΕ, το ΝΑΤΟ”, δεν το έκανε μόνο για να δώσει διαπιστευτήρια στο κατεστημένο, αλλά γιατί γνώριζε πως αυτό αποτελεί μια παραδοχή στον περιβόητο “μέσο και μεσαίο” πολίτη. Σε ένα κόσμο που ξεκινάει με ένα προβληματισμό του τύπου “το γεωστρατηγικό και κοινωνικό πλαίσιο που είμαστε δεμένοι, δεν ανατρέπεται και όποιος βγαίνει από αυτό μπαίνει σε περιπέτειες αλληλοσφαγής όπως σε Αίγυπτο, Λιβύη, Συρία ή Ουκρανία”, έδινε μια απάντηση: “Εμείς δεν αναζητούμε τυχοδιωκτισμούς. Έχουμε κάποιες λύσεις ανακούφισης, μέσα στο υπάρχον

πλαίσιο”.

Η “πρόταση εξουσίας” λοιπόν του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ουδέτερη, δεν είναι απαλλαγμένη από ένα συγκεκριμένο **προγραμματικό σκληρό περιεχόμενο**, ούτε της λείπει η κατεύθυνση παρέμβασης στην υπάρχουσα κοινωνική συνείδηση.

Προγραμματικά, μιλώντας με αυστηρούς πολιτικούς όρους, είναι μια εναλλακτική μεν, συστημική όμως πρόταση, που προϋποθέτει ότι μένουν απείραχτα τα καθεστωτικά όρια της αστικής κυριαρχίας και της ιμπεριαλιστικής ληστείας, ενώ διεκδικεί ή υπόσχεται κάποιες βελτιώσεις για τον “πιο φτωχό κόσμο”. Πόσο προκλητικό είναι να παρουσιάζεται, εκ του αντιθέτου, ως διχαστικός ο προβληματισμός που θέτει η αντικαπιταλιστική αριστερά για έξοδο από το συστημικό πλαίσιο, έναντι υποτίθεται μιας ενωτικής πρότασης, που δήθεν δε μιλάει για αυτό! Μιλάει και παραμιλάει, μόνο που το αποδέχεται.

Πολιτικά και τακτικά, είναι μια συντηρητική πρόταση καθώς τις συντηρητικές τάσεις μέσα στον κόσμο, δεν τις θεωρεί πρόβλημα προς αναίρεση, μέσω της **ριζοσπαστικοποίησης**, αλλά αρετή προς αξιοποίηση. Παρουσιάζεται και ως μια “δημοκρατική” πρόταση, μιας και “αυτά θέλει ο κόσμος! Θα τον αλλάξουμε μήπως;”. Πρόκειται για μια σοφιστεία που δεν ταιριάζει σε αριστερούς και κομμουνιστές. Αν δεν μπορείς, σε μια φάση, να αλλάζεις τα άσχημα πράγματα, δεν είναι ανάγκη να σε αλλάζουν αυτά γινόμενος όμοιός τους. Αυτό το κάνει μόνο αυτός που θεωρεί την πολιτική αυτοσκοπό για επίτευξη ρόλου στη διαχείριση και “αναγνώριση” και όχι ως χειραφετητική διαδικασία. Η αριστερά που κάνει το πρώτο δεν είναι η δική μας αριστερά.

Ας έρθουμε όμως και πάλι στα δικά μας. Πως βλέπουν οι εργαζόμενοι την “πρόταση εξουσίας” της ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Ο κόσμος λίγο ως πολύ θεωρεί την ΑΝΤΑΡΣΥΑ μια δύναμη επαναστατική και έξω από τον καπιταλισμό. Η ίδια μιλάει για **αντικαπιταλιστική ανατροπή**, δηλαδή για την επιβολή ενός προγράμματος ανταπόκρισης στις ζωτικές ανάγκες της εργατικής τάξης και της κοινωνικής πλειονότητας σε κόντρα και με ανατροπή του καπιταλιστικού πλαισίου και των αξιών του. Χοντρικά, ως δρόμο για αυτό προτείνει τον μαζικό ανειρήνευτο εξωκοινοβουλευτικό αγώνα, με στόχο μια **σύγχρονη εξουσία και κυβέρνηση του ξεσηκωμού και της επανάστασης** που θα τσακίζει το αστικό κράτος και θα επιχειρεί μια **σοσιαλιστική κομμουνιστική αναγέννηση της κοινωνίας**.

Ποια είναι όμως η αποτελεσματικότητα και ποια τα όρια αυτής της πρότασης εξουσίας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς;

Κατά βάση, αυτό που συγκροτεί την γενική πολιτική επιρροή της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς, είναι σε στενή συσχέτιση με την “πειθώ” των δομικών φυσιογνωμικών της στοιχείων. Κάθε πεποίθηση ότι θα κριθεί με κριτήρια άλλα από αυτά που χοντρικά την οριοθετούν ως δύναμη με τον συγκεκριμένο χαρακτήρα είναι λαθεμένη. Δεν πρόκειται ποτέ να κοιτάξει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τα ίδια μάτια που θα έκρινε το ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΚΕ. Η εκτίμηση για την αγωνιστική συνέπεια, την ενωτική πρακτική ή για ένα διαφορετικό πολιτικό πολιτισμό, ασφαλώς και θα εκφράζεται όλο και πιο μαζικά σε εκλογικές αναμετρήσεις όπως σε συνδικάτα ή Δήμους. Η στάση όμως του κόσμου απέναντι σε μάχες κεντρικών πολιτικών ερωτημάτων θα καθορίζεται από το βαθμό **συμφωνίας** τους, αλλά και το βαθμό **εμπλοκής** του, με στρατηγικά φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά και πολιτικές πρακτικές της. Η **αστάθεια** στην εκλογική της επιρροή και ακόμη περισσότερο στην ιδεολογική της συνοχή δε σχετίζεται τόσο με ζητήματα τακτικής και συμμαχιών, όσο με τα θολά φυσιογνωμικά της χαρακτηριστικά. Αυτό είναι που καθρεφτίζεται και στην πολιτική της πρακτική και στην οργανωτική της αμορφία. Ίσως πιο σημαντική από τη χαμηλή εκλογική επίδοση στις πρόσφατες ευρωεκλογές, είναι η εικόνα που φαίνεται στις μετακινήσεις που αυτή κρύβει. Σύμφωνα τουλάχιστον με τις μετρήσεις των exit polls από τους (μόλις) 20.416 ψήφους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου του 2012, μόνο ένα ποσοστό κοντά

στο 40% ψήφισαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις ευρωεκλογές του 2014 (κάτω από 8.000 ψηφοφόροι). Περίπου 6.000 (ή το 30% του συνόλου) μετακινήθηκαν προς το ΣΥΡΙΖΑ. Πως όμως προέκυψαν τότε οι 41.300 ψήφοι των ευρωεκλογών; Έχει ενδιαφέρον το “αντίστροφο” κοίταγμα: Πάλι σύμφωνα με τα exit polls, η πρώτη πηγή, περίπου 15.000 προήλθαν από τον ΣΥΡΙΖΑ (!), κοντά στους 3.000 από το ΚΚΕ, ενώ υπήρξε σημαντική μετακίνηση και από άλλα ρεύματα, την αποχή ή το λευκό.

Κατά τη γνώμη μας, δε θα ήταν σωστό να ξεκινήσει κανείς από το αποτέλεσμα της στάσης απέναντι στις διάφορες “προτάσεις εξουσίας”, αλλά από το **πλαίσιο** που το διαμορφώνει και τις **παραμέτρους** που μπορούν να επηρεαστούν, ώστε το αποτέλεσμα αυτό να αλλάζει. Δε θα αποκτήσει αξία η κομμουνιστική αριστερά αν προσφέρει άμεσα ή έμμεσα, με αυτούς ή τους άλλους όρους, στήριξη ή ανοχή στην κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, μαζί με τη ΔΗΜΑΡ, τους ΑΝΕΛ και τα υπολείμματα ΠΑΣΟΚ.

Αυτό καθόλου δεν σημαίνει ότι είναι σωστό το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή μια εξάντληση της πολιτικής παρουσίας της επαναστατικής αριστεράς σε μια αποδόμηση της πολιτικής στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ, χάνοντας το κύριο μέτωπο απέναντι στον ταξικό και πολιτικό αντίπαλο. Η στάση του ΚΚΕ είναι χαρακτηριστική για αυτό, όσο και λαθεμένη. Ούτε δίνει καμία διεξοδό μακροπρόθεσμα να αντιπαρατίθεται η κινηματική αγωνιστική δράση με την αναζήτηση μιας γενικής πολιτικής πρότασης και διεξόδου.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μακριά από λογικές ανύπαρκτων εύκολων δρόμων, πρέπει να ματώσει για αυτά που δίνουν ειδικό βάρος, που προσθέτουν **έρμα**, στην “άμεση και απτή” πολιτική της πρόταση όπως την αντιλαμβάνεται ο ευρύς κόσμος.

Πως θα ζήσει ο λαός σε μια Ελλάδα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, έξω από τα όρια της μεγάλης ατομικής ιδιοκτησίας, του κέρδους και του ανταγωνισμού και σε ένα διεθνές πλαίσιο έξω από την ΕΕ; Ποιες κοινωνικές τάξεις και στρώματα, με ποιο ρόλο και με ποιες σχέσεις μεταξύ τους θα έχουν θέση σε αυτή την προοπτική; Πως μπορεί να ανασυγκροτηθεί η οικονομία και να δουλέψει με στήριξη και έλεγχο από τις δυνάμεις της εργασίας και το μαχόμενο επιστημονικό δυναμικό, σε ποιους τομείς και σε ποια σύνδεση με τον ευρύτερο διεθνή οικονομικό περίγυρο; **Η ανάπτυξη του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και “προς τα κάτω” με σύνδεση με τις άμεσες πιεστικές ανάγκες και “προς τα πάνω” σε σύνδεση με την απάντηση στο ζήτημα της επανάστασης, είναι ζωτικό στοιχείο της δικής μας πρότασης εξουσίας.** Αντίθετα, η απομάκρυνση από αυτή την προσπάθεια, αδυνατίζει το ρόλο και την προοπτική της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Πως κλονίζεται η λογική της ανάθεσης και της αναμονής, χωρίς μια αποφασιστική στροφή στη μαζική δράση, στο εργατικό κίνημα, σε νέες και παλιές μορφές οργάνωσης εργαζομένων, ανέργων, νέων, αγροτών και επιστημόνων; Πως αλλιώς θα επιβληθούν κατακτήσεις αν δεν ενισχυθεί αποφασιστικά το στοιχείο του μαζικού αγωνιστικού κοινωνικού εκβιασμού σε βάρος του κόσμου του κεφαλαίου και της κυβέρνησης και αν δεν αναπτερωθεί η συλλογική αυτοπεποίθηση; **Η μαχητική δράση του εργατικού κινήματος και κυρίως, γενικότερα, μια παρατεταμένη και πολιτικά αναβαθμισμένη εργατική και λαϊκή αντιπολίτευση, είναι επίσης ζωτικό στοιχείο, βάθρο μα και προϋπόθεση της δικής μας πρότασης εξουσίας** και όχι ξεπερασμένο βαρίδι του παρελθόντος όπως αλόγιστα λέγεται.

Πως μπορούν να υπηρετηθούν τα παραπάνω, χωρίς βήματα στην αποφασιστική, μαζική και δημοκρατική συγκρότηση της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς στο ρόλο της πολιτικής ραχοκοκαλιάς μιας ευρύτερης κοινωνικής ριζοσπαστικοποίησης; Τα βήματα στην στρατηγική εμβάθυνση και ειδικότερα στην **συσπείρωση και ενοποίηση σε ανώτερη βάση δυνάμεων κομμουνιστικής κατεύθυνσης**, δεν αναιρούν αλλά ενισχύουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Την απαίτηση για ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο που θα δρα συνεκτικά και δημοκρατικά ως ενιαίος πολιτικός οργανισμός στηριγμένος στους αγωνιστές μέλη του, χωρίς ισορροπίες κορυφής και αποκλίνοντα σχέδια.

Αν όμως η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ δεν συνιστά πράγματι πρόταση εξουσίας έξω από τη λογική του

συστήματος, το ΚΚΕ αρκείται σε άμεσους οικονομικούς αγώνες “χαμηλής έντασης” και η απήχηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι μικρή και ασταθής, πόσο δρόμο και πόσους κύκλους ανόδου-καθόδου έχει μπροστά του ο Σίσυφος;

Αν βλέπαμε έτσι τα πράγματα, δικαίως θα έπρεπε να κατηγορηθούμε ότι έχουμε μια τυπική γραμμική αντίληψη, ενώ στην πραγματικότητα η **κοινωνική εξέλιξη κινείται βασικά με τομές και ασυνέχειες**. Ακόμη χειρότερο λάθος θα ήταν να αποδίδαμε την ευθύνη για τους σημερινούς συσχετισμούς στον “κόσμο” γενικά που “είναι απρόθυμος, συμβιβασμένος και δε βάζει πλάτη”.

Στην αγωνιστική έξαρση του 2010-2011 υπήρξε η δυνατότητα να τεθεί με πραγματικούς όρους επί τάπητος μια **πρόταση ανατροπής και εξουσίας** από τις μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς, με δυνατότητα να δημιουργηθούν συνθήκες γενικού ξεσηκωμού και εξέγερσης, στηριγμένης στην κινητοποίηση εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων και σε πρωτότυπα όργανα δράσης τους. Η κοινοβουλευτική αριστερά προτίμησε το κοινοβούλιο και τις αγορεύσεις εκεί. Μα και η αντικαπιταλιστική αριστερά δεν διακρίθηκε για την απαιτητικότητα της και την ικανότητα να ενισχύσει τις πιο συγκρουσιακές τάσεις της περιόδου, παρά τα σωστά πολιτικά συνθήματα που έθεσε σε ότι αφορά τις προγραμματικές πολιτικές διεκδικήσεις.

Η αναφορά αυτή δε γίνεται μόνο και κυρίως για να επισημανθεί η προφανής αναντιστοιχία ανάμεσα στα μεγάλα λόγια “προτάσεων εξουσίας” που περιορίζονται σε κυβερνητική εναλλαγή και στην πολιτική ατολμία εκείνη την ζεστή περίοδο να τεθεί το μαχαίρι στο κόκκαλο. Περισσότερο είναι για να καταδειχθεί η **δυνατότητα να υπάρξουν τέτοιες πολιτικές καταστάσεις** στο μέλλον, τις οποίες πρέπει να προετοιμάζουμε από τώρα, με στοχοπροσήλωση. Αυτονόητο είναι ότι αυτό αποτελεί τη σύμπτυξη του ευρύτερου δυνατού μετώπου και συμπόρευσης δυνάμεων. Μα άλλο τόσο κρίσιμο είναι η **συνοχή** αυτού του ρεύματος, σε μια μάχη που αποκτά όλο και πιο στρατηγικά χαρακτηριστικά και απαιτεί καθαρές κουβέντες και όχι μισόλογα και θολούρες στην αυλή της διαχείρισης και των αστικών θεσμών

Πηγή: aristeroblog.gr